Decalogul dupa Hess

monodrama de **Alina Nelega Cadariu**

(* * * autoarea despre piesa)

Hess in celula. 93 de ani. Masa e pusa pentru doua persoane, tacimuri, luminari. Din masa, de pe masa, de sub fata de masa vor aparea cele necesare. Hess definitiveaza ultimele detalii. Lumina ramine plina, sala-scena.

Buna seara, domnilor. Si doamnelor. Si bine ati venit in studioul nostru de la Spandau, Berlin, in centrul Germaniei, centrul Europei, centrul lumii! Tara lui Goethe, a lui Beethoven, a lui Hצlderlin, a lui Heidegger, paradisul universitatilor, tara niebelungilor, tara lui Hהnsel si Gretel. Stiu ca ma vedeti. Stiu ca ma auziti. Am stiut-o de-acum patruzeci de ani, cind ati instalat camerele. Nici nu v-ati dat osteneala sa le ascundeti ca lumea. Prostul de Hess! Nu se prinde el. Da, mi-a placut sa fac pe prostul. E comod, e inofensiv, prostii sint sarea pamintului, ei ung mecanismul lumii, fara ei nimic nu s-ar intimpla! Ma bucur ca sint prost, sint mindru ca sint prost! Cel mai prost nazist. Ultimul nazist.

Casetele se inregistreaza si se schimba automat. O data la sase luni cineva, un nimeni, un nimic le vizioneaza prin sondaj sau le recicleaza si gata. Cu banda pe care ati inregistrat-o, cu viata mea din ultimii patruzeci de ani, puteti inconjura Pamintul de sapte ori. E egala cu de doua ori distanta pina la luna. Fiecare zi e-acolo, fiecare ora, minut, secunda. Casetele alea sint viata mea. Casetele alea de plastic reciclate in circuitul industrial, din care ati facut rame de ochelari, invelitori de caiete, huse de scaune, prezervative, jaluzele, tuburi de pixuri, cozoroace de sepci, dosare cu gaurele marunte pentru bibliorafturi, stergatoare de parbriz, ba chiar si parbrize. Tocuri de pantofi, pungi de plastic pentru impachetat sucuri, conserve si cirnati. Viata mea a ajuns ambalaj de cirnati.

Banuiesc ca la inceput v-ati distrat de minune. Va holbati in ecranele alea zi si noapte, faceati cu schimbul, va uitati cum dorm, cum ma cac, cum imi fac laba, cum ma scobesc in nas! Nu m-as mira sa aud ca, in primele zile, v-ati invitat si prietenii. Unde cinam azi? La restaurantul grecesc? A, nu, eu iau masa cu Hess. Stii cine, nu? El maninca salau cu sos Meunier, cabernet, putin Stilton si tort cu frisca. Nu bea bere niciodata. E neamt, sigur ca e neamt. Da' pur si simplu nu bea bere. Eu o sa-mi comand o pizza. Vino si tu, daca vrei. E mai tare ca Marilyn Monroe. Numa' ca n-are tite. O sa luam si niste Diet Coke. OK, putoilor, beti-va pisatul ala cu zaharina, ca nu oricine maninca homar pe banii poporului american. Fuck you.

Asta inainte ca statul german sa preia custodia mea. Acum primesc chiftelute cu orez de doua ori pe saptamina si in rest – spanac! Patria recunoscatoare nu mai are bani pentru un

batrin veteran de razboi. Deutschland □ber alles ma lasa sa mor de foame.

Ziua Mondiala a Sinuciderii

Dar azi e altceva. Azi e o zi mare. Am pregatit masa cu mina mea, pentru o ocazie speciala. Din pachet. Am si eu fanii mei. Imi trimit tot felul de pachete. Nu, nu e ziua mea. N-o sa ghiciti niciodata.

Astazi e 17 august 1987. Pare o zi ca oricare alta. Dar nu e. Ieri, da, ieri a fost o zi obisnuita, a fost 16 august. Nimeni n-o sa-si mai aduca aminte de ziua de 16 august 1987 peste o luna. Ce faceati in 16 august 1987? Ce mirosuri ati simtit, ce ati mincat? Ati facut dragoste pe 16 august 1987? Era cald, era frig? A plouat? La ce va gindeati pe 16 august 1987? Erati in vacanta, va aduceti macar aminte unde v-ati petrecut vacanta in 1987? Cum arata mama voastra in 16 august 1987? Dar voi? Ce culoare avea camasa, cravata, batista cu care v-ati sters fruntea? Ati dat vreun telefon? Cine va era cel mai bun prieten in 16 august 1987? Aveti vreo fotografie din 16 august 1987? Ati existat macar pe 16 august 1987? Un gind, o idee, o dorinta din 16 august 1987!

In schimb azi e o zi speciala. E Ziua Mondiala a Sinuciderii. Eu am decretat-o. Azi, 17 august. Si o sarbatoresc asa cum se cuvine. Ei, dar ASTA, din pacate, n-o s-o mai vedeti. De ce? Pai, odata ca sinuciderea e ceva foarte personal. Ca schimbatul lenjeriei. Noi, germanii, sintem o natiune simpla. Nu ne place sa facem prea mult caz. Nu ne place singele. Nu ca japonezii. Nu ma pot sinucide in fata camerelor, a posteritatii. A voastra, adica, voi care nu sinteti aici, desi eu va vorbesc, iar acuma, cind ma auziti, eu nu mai sint de mult aici. Ca stelele alea, cind le vezi lumina ele au disparut de milioane de ani. (Scoate o steluta galbena, apoi inca una, in timp ce vorbeste.) Mii si milioane de ani lumina. Misterul Universului. Micutele stele, care sclipesc asa frumos noaptea...in limpezimea cerului de vara...poezia translucida a cerului, iarna...Cine n-a privit vreodata cerul tinindu-si iubita de mina? Cine n-a compus o poezie cu ochii la cer? Constelatii intregi. (Mai scoate una, inca una si tot asa.) Constelatia Hersch, constelatia Roth, uite! Jankelevici, Steilmann, Lifschitz, Bergman, Wieder. Tot zodiacul! Cerul instelat deasupra mea...Kreisler, Wiessmann, ce frumos!

Da...era frumos...ei, n-are rost sa va suparati, chiar daca n-o sa vedeti evenimentul central, va dau voie sa priviti cina. E o cina intima, dar puteti participa. Pentru ca v-ati purtat, in general, destul de frumos cu mine, mi-ati adus ziare si fotografii. Chiar un televizor, asta inainte de a ma opera de cataracta. Intre timp am auzit ca s-a inventat si in culori. E, ce conteaza, e bun si radioul. Ati fost draguti, popor de secaturi, natie de bastarzi. Va fac cadou inregistrarea asta.

Trebuia deja sa fi venit. Asa e el, are o fire cam independenta, nu prea vine la timp si, cind ai nevoie de el, are treaba in alta parte. Dar de venit tot vine pina la urma. Intra si iese cind vrea. Asa e el, mai...neconventional. E cam ocupat, asa ca s-ar putea sa intirzie putin. Dar pina atunci noi putem incepe cu un schnaps. Sau poate preferati sampanie.

Toast

Sinuciderea. Sinucidere vine din latina. Sui – pe sine si cide – a ucide. Suicidium. In societatile primitive, sinuciderea era adesea rituala. Atitudinea fata de sinucidere s-a schimbat de la Sfintul Augustin incoace. El a pus bazele doctrinei crestine impotriva sinuciderii.

Procentul de sinucideri printre femei e destul de scazut. In general, sinucigasii sint barbati, adolescenti sau batrini intre 75 si 84 de ani. La 93 nu-i nici un pericol. Asta ramine de vazut. Sinucigasii obisnuiesc sa vorbeasca despre moarte inainte de a-si lua viata. Eu am sa vorbesc despre altceva. De obicei barbatii reusesc sa se sinucida din prima incercare. Ei folosesc adesea arme de foc, mai ales pistoale. Hemingway s-a sinucis cu pusca lui de vinatoare. Hitler s-a impuscat in gura. Incheietura miinii lui era slaba si moale. Avea nevoie de un punct de sprijin. Nietzsche... credea in sinuciderea rationala.

Prosit!

Confesiunea

Domnilor! Doamnelor! Iata-ma, azi, in fata voastra. Pe mine, Rudolf Hess, cea mai mare eroare judiciara a secolului. Condamnat pe nedrept, inchis patruzeci si sapte de ani, fara vina. In seara asta, la cina, veti auzi confesiunea mea. Voi vorbi, in fata voastra si in fata lui. Ca Moise, in Egipt. Si eu m-am nascut in Egipt. Ca si el. Si eu mi-am mintuit poporul. Si eu, ca si el, am fost scuipat de ai mei.

Iese lumina din sala, ramine scena.

1. SA NU AI ALTI DUMNEZEI IN AFARA DE MINE

Scuza-ma, stateam cu spatele, nu te-am vazut cind ai intrat. Era sa-ncepem fara tine.

Spune-mi, ce culoare ai azi? Ieri ai fost rosu, alaltaieri albastru, cind te superi esti verde. Cred ca saptamina trecuta nu te-ai simtit prea bine, ai fost cam oranj. (Se intoarce)Unde esti? Iar ai disparut. Poate iar ai murit. Mori si te trezesti, mori si te trezesti. Te joci. Iti place sa te joci, iti place sa faci pe prostul. Exact ca mine.

La inceput nu mureai. Erai cu mine tot timpul, te duceam in calatorii, la conferinte, erai cu mine de dimineata pina seara, chiar in momentele mai intime. Nu exista jena intre noi, ne iubeam. Am crezut ca si tu ma iubesti si eram fericit. Pe urma, fara nici un motiv, ai inceput sa te schimbi. Era din ce in ce mai greu sa te gasesc. Capatai forma in cele mai cretine momente. Odata te-am vazut in ochii unui melc, mamaaa ce fata aveai! alta data dupa urechea lui Goebbels, in manseta lui Churchill si chiar sub mapa de pe biroul meu, atunci cind...ce naiba cautai dupa urechea lui? Ii sopteai ceva? Lui? Asta a fost culmea tradarii, sa stii. Rideati de mine, faceati glume pe seama mea, cu Gobi, cu taranul ala si cu Himmler, cacanarul, gainatul ala, cu toti soldatoii aia gretosi care n-au urcat in viata lor intr-un Messerschmidt. N-as fi crezut asa ceva despre tine, m-ai dezamagit, inca de-

atunci. Pe urma, am tot incercat sa-ti atrag atentia. Si te rugam, incercam sa te fac sa-mi vorbesti. E bine sau nu e bine, sa merg sau sa nu merg acolo, sa intru sau sa nu intru? Sa semnez sau sa nu semnez? Ce sa fac, Doamne, da-mi un semn! Si tu...nimic. Pina-ntr-o zi mi-am dat seama. Cum era sa stiu ca esti mut? Ma gindeam eu ca esti surd? Ca vorbesti prin semne? Ca doar de-aia zicem toti: Doamne, da-mi un semn! Si semne erau destule: alunite, cutremure, pete in soare, vitei cu doua capete, solnite rasturnate, inundatii, meteoriti, circei, epidemii – de unde era sa stiu care sint de la tine? Pai ce insemnau niste semne nesemnate? Anonime!? Si-atunci mi-am zis: da' ia stai putin, poate ca asta nu stie sa semneze. Daca nu aude, nu vede, nu vorbeste, e clar ca nu scrie si nu citeste. E analfabet. Ne lasam condusi de un analfabet? Noi, cea mai culturala natiune a Europei, centrul Europei, centrul lumii! Tara lui Goethe, a lui Beethoven, a lui Holderlin, a lui Heidegger, paradisul universitatilor, tara niebelungilor, tara lui Hֳnsel si Gretel?!

Si atunci m-am hotarit sa pun capat acestei relatii care ma obosea. Prea venea tot numai de la mine. Eu te rugam, te imploram, te visam, te vedeam peste tot. Te iubeam. Asta era. Te iubeam prea mult. Iar tu? Unde era partea ta? Nici un semn de prietenie, pur si simplu nu ma vedeai. Poate erai orb. Lumea era condusa de un analfabet orb, surd, mut, care face semne. Si nu tot timpul. Doar din cind in cind.

Nu poti sa ii condamni ca l-au preferat pe El. Mai ales dupa ce li s-a spus ca ai murit, iar tu n-ai facut nimic sa le arati ca traiai. Pe cind El era acolo, avea grija de noi, El ne spunea ce avem voie sa facem si ce nu. El ne cinta cintece noi de leagan, El ne arata ce-i frumos si ce-i urit, El ne invata cum sa ne iubim patria, cum sa ne alegem nevestele, citi copii sa facem, ce sa mincam, cu ce sa ne imbracam. El ne spunea cind sa ne fie frig, cind sa ne fie cald, ce carti sa citim si ce carti sa ardem, El dadea legi, pe care le si semna, nu erau anonime, il vedeai, il auzeai, te vedea si te auzea, nu puteai face nici o miscare fara stirea lui. Era peste tot. Asta numesc eu reciprocitate.

Poti sa-l intelegi ca a incercat sa scape de concurenta. L-am ajutat, de acord, aici am gresit, n-ar fi trebuit sa-l mint, dar am facut-o pentru ca eu, spre deosebire de ei, te iubeam. Intotdeauna mi-am dorit sa te intilnesc, erai singurul meu gind, obsesia mea. Si atunci am gasit solutia. Matematic, simplu, copilaresc de simplu, ca in clasa intii: am procedat prin eliminare. Am inventat legea aia, cu eugenia. Scopul ei era, de fapt, sa te gasim pe tine. Nu te numeam, dar era clar ca oricine te vedea, avea dreptul sa te prinda si sa te aduca la noi, viu sau mort. Am pus si un premiu pe capul tau. Si au fost destui amatori. Sa se termine cu handicapatii, cu estropiatii, cu mutilatii, cu neajutoratii, cu transsexuatii! Sa le facem un bine, sa punem capat suferintei lor. N-a mai ramas un oligofren in toata Germania. Nici un imbecil. Toti cei cu buza de iepure, gura de lup, care aveau capetele prea mari sau mai mici decit decretase El, cocosatii, piticii, homosexualii, ucigasii in serie, paricizii, incestuosii, perversii, drogatii, ah, am golit toate balamucurile, toate inchisorile, Germania era curata! Pura, casta, ca-n paradis.

Numai tu nu erai de gasit. Veneau la inceput cite zece, apoi douazeci, apoi o suta, pe urma nu i-am mai numarat. Intr-o zi mi-am dat seama ca i-am terminat pe toti. Oare erai si tu printre ei? Zvonuri despre moartea ta au mai fost si inainte, cum puteam sa fiu sigur? O vreme n-ai mai aparut si atunci am crezut si eu, ca toti ceilalti ca ai murit. Am purtat

doliu dupa tine, am inventat uniformele alea negre.

Si cum nu pot avea alti Dumnezei in afara de tine, fiindca asa mi-ai poruncit, am ramas singur.

2. SA NU-TI FACI CHIP CIOPLIT

Am incercat sa mi te imaginez. Cum arata chipul tau? Ce fata ai, in realitate, nu fetele pe care mi le arati, adevarul. N-am vrut sa-mi fac chip cioplit. Am incercat sa ajung la tine altfel.

Intotdeauna mi-a placut sa zbor. Cind am vazut prima oara un avion, mi-am imaginat ca era condus de ingeri. Niste ingeri negri, puternici, incruntati, ingeri ai mortii. Luftwaffe.

Altitudine: 100 de metri
Nu e cine stie ce. Avionul vibreaza, mansa trepideaza. Ma feresc sa ma uit in jos, mi-e greata. Medicul lui Hitler m-a sfatuit sa-mi masez urechile. O metoda chinezeasca de presopunctura. Scapi de frica. Urc. E toamna. Pasarile migreaza spre Africa. In Egipt, la piramide, e plin de berze.

Altitudine: 200 de metri
Ma apropii de nori. Intru. Sint singur, ma simt singur, dar din ce in ce mai puternic. Ma pregatesc, surprinde-ma.

Altitudine: 300 de metri
Nu mai vad nimic. Vintul bate din ce in ce mai tare, parca sint pe o pluta, inaintea furtunii. Urc.

Altitudine: 800 de metri
Am trecut de nori. Deasupra, soarele arde, e dimineata si de-abia a rasarit. Te caut, dar lumina lui ma orbeste. Imi trag aparatoarea peste ochi. Unde esti?

Altitudine: 1000 de metri
Respir din ce in ce mai greu. E ceata, picaturi mici imi umplu plaminii. Urc din ce in ce mai lent. Incep sa-ti deslusesc trasaturile.

Altitudine: 1500 de metri
Imi vorbesti, dar motorul urla prea tare. Nu te aud. Ce ghinion – tocmai cind te-ai hotarit! urasc avionul asta, il urasc. Ma catapultez. Trag de chinga parasutei si ea se desface alba, ca o pereche de aripi. Urc. Urc din ce in ce mai aproape de tine.

Altitudine: la stinga tatalui
In sfirsit, in sfirsit! Stiam. Am ajuns. Acum poti sa vorbesti. Vorbeste, te ascult, am ajuns, merit un cuvint, o vorba de incurajare, merit, nu? Merit, nu? Merit! Nu? Nu, nu, nu vreau sa ma uit in jos. Acolo sint oameni si orase si tari si drumuri, vapoare si masini, case, copii, ciini si vrabii si alte lucruri care nu conteaza. Nu ma impinge. Ce faci, ai innebunit?

Ce faci, esti nebun? Esti nebun? Am venit pina aici si tu esti nebun? Scoate-ti casca aia si indreapta naibii mitraliera in alta parte. Am venit sa vorbim. Pace, pace! Nu trage! Nu trage! Nuuuuuuuu traaaaageeeeee...

N-am mai zburat de patruzeci si sapte de ani.

3. SA NU IEI NUMELE DOMNULUI IN DESERT

Noi eram cu adevarat ingerii tai. N-ar fi trebuit sa ne lasi sa cadem. Noi trebuia sa ajungem primii pe Luna si de-acolo supravegheam pamintul si ne ingrijeam sa nu-ti ia nimeni numele in desert.

Privita de sus, Europa seamana cu o vaca. Trebuie mulsa, dusa la pascut, fecundata. Asta e istoria, cine cu cine o face. Europa e o curva. Leul britanic, cocosul galez sau vulturul german, pentru ea sint totuna. Pe masura ce imbatrineste isi da in petec tot mai rau: cu bizonul american, care rumega chewing gum sau ursul rusesc, cu creierul plutind in vodca. Chiar daca i-au tras-o ca ciobanii, i-au bagat secera si ciocanul in git. Au umplut-o de singe. Rosu de Moscova. Pe urma, e drept, si-a schimbat usor nuanta si a devenit rosu Coca-Cola. Nu te poti baza pe Europa. N-are discernamint. Si-ar pune-o si cu dragonul chinezesc, dac-ar putea.

Cu ce-i mai buna lumea de azi, fara noi? Nu era mai bine sa ne fi lasat sa ne facem treaba? Am curatat Germania de sase milioane de evrei si, in loc, avem sapte milioane de turci. Si un stat evreu, inarmat pina-n dinti. Ne-am retras degeaba din Balcani: cum moare Tito, slavii astia de sud iar incep se bat intre ei. Lasa-i liberi si uite cum apar americanii sa faca iar ordine. Nu era mai bine cu noi? Pina si francezilor le era mai bine, asa - o s-ajunga in comunism mai repede ca rusii, iti garantez eu. Rusia e o casa prea mare ca sa poti tine curatenie in ea cu o matura asa firava, dupa Stalin totul se duce de ripa, casa o sa cada peste ei - si mafia americana abia asteapta. Tarile nordice sint lente, Olanda e inecata in droguri si tirfe, Elvetia e ocupata sa faca bani. Englezii o sa dispara, o sa ramina doar o insula locuita de indieni, jamaicani si irlandezi care vorbesc americana. Si curind, toata Europa va deveni americana. O America de mina a doua. O bunica incestuoasa. Cel mai usor de colonizat sint tarile din Est, dupa ce cade Rusia, toata lumea o sa vorbeasca subdialecte americane. Ungaria, Bulgaria, Romȣnia, Polonia - vor avea doua limbi oficiale: a lor si americana. De ce ne-ai vindut americanilor?

Si, parca asta n-ar fi de-ajuns, ne mai invadeaza beduinii arabi si turistii japonezi, pina si clima se schimba, oile noastre fata canguri, ne umplem de emigranti care maninca lebedele de la Schȣnbr□n, dorm in metroul din Paris si se inmultesc sub Colisseum.

Uita-te si tu in jur: toti iau numele domnului in desert. Noi am fost singurii care te-am respectat. Daca ne dadeai lumea noua, azi era mai buna. Mai curata. Mai usor de inteles.

4. SA TE ODIHNESTI IN ZIUA A SAPTEA

Nu sint un monstru.

Am cintarit in prima zi.
Adolf Eichmann – Ludwig van Beethoven,
Martin Bormann – Martin Heidegger.
Am cintarit in ziua a doua.
Hermann Wilhelm G□ring – Albrecht D□rer,
Joseph Paul Goebbels – Jacob Ludwig Felix Mendelssohn Bartholdy,
Am cintarit in ziua a treia.
Adolf Hitler – Johann Wolfgang von Goethe,
Reinhard Heydrich – Immanuel Kant.
Am cintarit si in ziua a patra.
Heinrich Himmler – Heinrich Heine,
In ziua a cincea am cintarit.
Marx.
Brecht.
Nici in a sasea n-am stat degeaba.
Nietzsche, Einstein, leberwurst, Freud, Hamburg, Saxa, Volkswagen, Wittenberg, Hegel, Lorelei, Wagner, Deutschewelle, K□ln, M□nchen, Bonn, Berlin, Spandau, Hess, Rudolf Hess, Rudolf Hess, Rudolf Hess, Rudolf Hess...
In ziua a saptea m-am odihnit.

5. CINSTESTE PE TATAL TAU SI PE MAMA TA

M-am nascut si am copilarit in buza Africii, la Alexandria. Pe mama n-o tin minte, tata era insa un om sever si dominator. Pe mine ma iubea, dar ma si pedepsea la cea mai mica greseala.

Nu trebuia sa-l fac de rusine. Niciodata.

Implinisem 14 ani in aprilie si in mai era deja prea cald ca sa mai merg la scoala. Imi petreceam timpul pe ascuns, fara ca taica-meu sa stie, cu George, un roscat slabut cu pielea plina de pistrui, mai mic decit mine cu vreo patru-cinci ani si cu, Charlotte, sora-sa, mai blonda si mai plinuta, cam deodata cu mine. Noi doi formam o pereche romantica, asa zicea maica-sa, o englezoaica fara buze, cu dinti de mirtoaga batrina si ochi siroposi. Am fost intotdeauna inalt, mai inalt decit toti prietenii mei si paream mai mare de 14 ani, un adevarat cavaler teuton, dupa parerea ei. Parintii lor lucrau amindoi cu Sir Evelyn Baring, consulul general, adevaratul stapin al Alexandriei. Deja englezii si francezii se pupau in fund reciproc si isi recunosteau drepturile, unii in Egipt, altii in Maroc. Saad Zaglul, capul miscarii nationaliste era vinat zi si noapte. Politisti inarmati scotoceau cartierele si desfundau pernele pline de molii si de blenoragie ale tirfelor de linga port. Nu reuseau sa-i dea de urma, raziile se tineau lant, britii parca erau nebuni, arestau orice suspect. Unii vorbeau chiar de comunisti.

N-aveam voie sa ma duc in port decit sub supravegherea stricta a tatalui meu, care voia sa devin antreprenor, ca si el. Dar tata era prea ocupat ca sa mai aiba grija de mine, iar Gerda, menajera noastra, se culca devreme si sforaia ca un beduin. Ba nu, ca o camila de beduin. Ca o camila de posta pentru o armata de beduini. Nu puteam s-o sufar pe Gerda,

era o victima. Asa se nascuse, iti stirnea mila. Te scirbea, te facea vulnerabil.

Asa ca, impreuna cu George si Charlie - Charlotte, imbracata si ea in baiat - o stergeam noaptea de-acasa si ne intorceam rupti, spre dimineata, il caram in spate cu rindul pe George, adormit. Charlie si cu mine aveam intotdeauna grija de el, chiar asa ametiti de la vinul de stafide al grecilor si de cite-o pipa de opiu pe care o sterpeleam de la vreun vagabond. Ziua dormeam, din pricina caldurii, credea tata, iar noaptea ne plimbam prin port.

Intr-o seara, ascunsi dupa niste parime, ne uitam cum niste arabi infofoliti in burnuzuri negre, descarcau un transport de arme. George era dupa un balot mai mic, Charlie in spatele meu, se freca de mine si ma tinea strins, ca pe motocicleta. Era pozitia noastra preferata. Ii bag mina pe sub tricou... Rudi, il aud pe George, uite ce cutit are ala. Cind sa zic si eu ceva simt la subsuoara o intepatura si in urechi o voce de post negru imi sopteste sa ies de-acolo. Scheisse, zic, am incurcat-o. Ala mormaie ceva in limba lui, dupa care ne impinge pe toti trei pe vapor. E o maimuta de om, cu un rinjet stirb si pute a oaie. Ne duce sub punte, acolo alta putoare, vad cum Charlie se straduieste sa nu vomite. George e mut si palid, eu simt ca ma trece groaznic si o sa ma cac pe mine daca mai fac un pas. Ma tin din rasputeri si mai uit de frica, fiindca-s prea concentrat sa nu ma fac de ris, desi la cit pute acolo, nu cred ca cineva si-ar da seama. Pute a seu de oaie, urina, transpiratie, voma si rahat fermentat. Pute delirant. Pute atit de rau incit aproape imi place. Mai rau nu se poate si-atunci incep sa simt alte arome in putoare, de miere, friptura, de piine prajita, de ananas, de opiu. Nu mai pute deloc, parca e un miros subtil, compus din multe mirosuri, a pivnita, a peste, a trandafiri, a foi de dafin, o poveste de mirosuri care se incaleca, se intrec, se inlocuiesc. Un compendiu de mirosuri.

Intram intr-o cabina, poate a capitanului, acolo e unu' si mai negru, si mai fioros decit al nostru fiindca e infofolit pina la ochi in cirpe, nu i se vede fata si de-abia i se aude vocea. Aia doi vorbesc repede si ala infofolitu' se uita la noi, Charlie se uita si ea la mine si zice, mai, astia nu vorbesc araba, nici greceste, nici copta. Eu inteleg ce zice ea si culmea e ca inteleg si ce zic aia doi. Vorbesc nemteste, zice Charlie care habar n-avea de germana, da' o recunostea. Ce zic? ma-ntreaba. "Nu-nteleg", o mint, fiindca n-am de gind sa-i spun ca tocmai se gindeau cind sa ne faca felu'. Inainte sau dupa. Si ma hotarasc s-o apar pe Charlie cu pretul vietii. Pai nu sint eu cavalerul ei?

Da' n-am timp sa ma gindesc prea mult la asta si ala cu care-am venit zice "Asta vorbeste" si ma-mpinge-n fata si eu ma trezesc ca asa, fara voia mea, deschid gura si le spun ca n-avem de gind sa-i dam de gol, sa ne lase sa plecam acasa, ca sintem de familie buna, am gresit da' n-o sa mai facem, ca nici parintii nostri nu stiu ca umblam noaptea teleleu...si-atunci sefu' isi da jos cirpele si nu-i mai arab ca mine, e la fel de blond, dar mult mai batrin, e un fel de mos, imi zic, are vreo patrus'cinci de ani, da' e frumusel, asa in stil arian. Cum te cheama pustiule, zice si eu ii zic si el zice stii, asta-i transportu' lu' tac-tu, ce facem acuma, cum ne descurcam cu prietenii tai. O sa taca, garantez eu pentru ei, zic, acuma mult mai increzator, doar sint fiul sefului, deci taica-tau nu stie ca esti aici, zice blondul care, acuma vad, are o fata de ceara, nu-i deloc frumusel, da' e foarte ferm si se uita cu atentie la Charlie care intreaba ce e, ce tot vorbiti acolo si celalalt o loveste usor

peste gura, taci si ei i se umfla buza aproape instantaneu si incepe sa plinga. Si-atunci blondu' ii zice aluia: mi-a venit o idee, n-o sa le facem felu', da' o sa-i facem sa nu vrea ei sa vorbeasca si ii spune incuie usa, dupa care merge la Charlie si ii desface jacheta, eu inlemnesc, ma gindeam eu, ride ala, asa, fara nici un rost, dupa care il mingiie pe George pe cap si-i spune, nu te teme, nu-ti face nimeni nimic, leaga fata, ii zice maimutei, care se executa, Charlie plinge si nu mai inteleg ce zice, pe urma maimuta se apropie de mine, el nu, zice blondu', el e cu noi. Il mai mingiie putin pe George, ca sa-l linisteasca, ii zice, uite ce dragut esti, scoate din buzunar niste curmale, George le ia si incepe sa mestece mecanic, nu face sa te sperii asa, micutule, vezi, nu patesti nimic si incepe sa-i scoata bluza, pe urma ii descheie pantalonii, ce fese albe are, aproape transparente, ca de fetita, Charlie plinge si striga nu, nu, maimuta ii baga o cirpa in gura si Charlie vomita, eu nu ma mai satur sa ma uit la George care mesteca si inghite, cu simburi cu tot, imi vine sa-i strig, scuipa dracului simburii aia ca o sa te ineci, da' tac, fiindca - nu mi-am dat seama pina acum, e tare frumusel asa, aproape gol si speriat, asta il excita pe blond si pe mine ma face sa-l urasc de moarte si sa uit de ce-i in jur, de putoare, de tata care nu trebuie sa afle, hai, pune mina, zice ala si eu pun mina si simt carnea calda si simt frica si simt cum curge frica pe sub pielea lui si aud cum ii bate inima si cum i se incordeaza muschii si cum mesteca el asa, cuminte si nu plinge deloc, intoarce-te, zice ala si ii mai da un pumn de curmale si George e ascultator si ascultarea lui ma imbata si ma umple de bucurie, e cuminte, vezi? zic, da, blondul ma priveste si ride iar, e bine, nu? si el isi descheie pantalonii si eu zic, nu, e prietenul meu si il dau la o parte, nici nu stiam ca am atita putere, maimuta imi da un brinci, lasa-l, zice blondu', e mai bine asa - si imi deschei eu pantalonii, asa cum facuse el, scuipa naibii simburii ii soptesc la ureche si e asa mic si asa de cuminte si mesteca fara o vorba si cineva trebuie sa aiba grija de el si eu sint prietenul lui si el e mic si neputincios, nici sa plinga nu poate, e asa mic si asa de cuminte si de nevinovat si are nevoie de protectie, e mic si mesteca, e tare mic, e mic, e mic, mic, mic, mic, mic, foarte mic, mic si cuminte...

Pe urma maimuta ne-a dus pe toti trei acolo unde ne-a gasit si ne-am intors acasa si ca de obicei il duceam pe George in brate si nici unul n-a zis nimic, niciodata despre noaptea aia si nici n-am mai iesit noaptea, nici n-am mai avut cind fiindca peste o saptamina taica-meu m-a trimis in Germania, la Bad Godesberg, la scoala.

Nu l-am facut de rusine pe tata. Niciodata.

6. SA NU UCIZI

N-am ucis mai mult decit pescarul care-si arunca indiferent navodul,
nu altfel decit vinatorul care,
cu singe rece,
curata padurea de animale bolnave,
sau decit gradinarul care smulge,
cu grija,
din pamint buruienile,
toamna,
nu mai mult decit medicul care ucide cu vaccinul lui micile bacterii,

sau virusii care
- s-a descoperit de curind -
sint inteligenti.
Cancerul e viu,
ciuma e vie,
tumorile pulseaza de viata,
ca niste foetusi
si se hranesc din tine,
te ucid din dorinta de a trai.
Ce moarte frumoasa,
ca o nastere,
sa mori dind viata
unei tumori – de o perfectiune geometrica!
Trupul tau ucide fara sa-si dea seama,
ucide cu placere,
soarbe viata ca pe o stridie,
devoreaza puii inca nenascuti,
in ouale lor,
transforma cadavre de animale
fierbindu-le,
prajindu-le, jupuindu-le,
se delecteaza cu zeama,
cu sosul de mortaciune,
alcatuieste edificii
triumfale
din pulpe,
ficati,
grasime subcutanata,
maruntaie,
le combina cu resturi
mumificate
de plante,
le maninca vlastarele inca fragede,
le conserva saminta prin
pasteurizare
si numeste asta
arta culinara.
Tu cum te-ai simti
daca ti-as servi
jamboane marinate
de kamikadze
cu sos de sperma africana?
Sau tarta din oase dublu macinate
de domnisoara batrina,
cu crema de creier
א l’americaine?

Si un pahar de suc proaspat
de
arabi striviti
cu picioarele la temperatura camerei?
100% natural, fara conservanti,
arome si coloranti,
nici un aditiv,
home-made.
Noi n-am fost niciodata
atit de cruzi,
am ars,
igienic,
salubri,
tot ce s-a intimplat
sa moara in preajma noastra.
Nu ne-am mincat inamicii
niciodata.
Stiu la ce va ginditi,
dar
de fapt,
in ultimii patruzeci si sapte de ani,
au murit in accidente
rutiere,
feroviare,
aviatice,
sau pur si simplu
in accidente,
de cancer,
AIDS,
de inima
rea,
de trei ori mai multi evrei
decit in ceea ce voi numiti inca
al doilea razboi mondial.
Care a pornit din dorinta
de pace
universala.
De aceea, de curind,
niste prieteni din Suedia
au strins numarul necesar de semnaturi,
vreo trei sute de mii, cred,
si mi-au depus candidatura
la
Premiul Nobel pentru Pace.

7. SA NU PREACURVESTI

Intre Neum□nster si L□beck e o mica localitate care a intrat in istorie: Willendorf. Statueta neolitica numita Venus, mai precis Venus din Willendorf, intrupeaza idealurile germane despre femeie.

Femeia, ca si evreul, e un produs secundar al evolutiei umane. Ca si tiganul, iubeste muzica, dar numai in masura in care acea muzica ii permite sa danseze. Creierul femeii, ca si al negrilor, este cu cel putin o treime mai mic decit al barbatului. Femeia nu este la fel de puternica, de inalta, de abila ca barbatul. Femeile nu vor putea practica niciodata anumite meserii, ele nu vor putea fi niciodata mineri, piloti de avioane, soferi de curse, nici macar bucatari profesionisti. Oricit de bine ar gati o femeie, barbatii sint cei mai mari bucatari, asta se stie. Femeile nu au ce cauta in arta. Femeile nu stiu nici sa scrie, nici sa picteze, nici sa compuna muzica, decit la nivelul lejer al intretinerii unui mediu placut in casele lor. Femeile ar trebui tinute in casa. Ele sa-si vada de educatia copiilor lor, desi cei mai mari educatori, tot barbatii au fost. Femeile sint incapabile de abstractizare.

Femeia este facuta numai pentru procreare, asta se vede clar din dispozitia anumitor organe in trupul ei. De aceea, femeile sint stapinite de sentimente, pe cind barbatii – de ratiune. Femeile iubesc sexul, de aceea nu trebuie lasate sa exagereze. Femeile, ca si ciinii, trebuie tinute la respect cu mina forte. Ca si ei, ele trebuie dresate de mici. Fetitele, mai ales, sint niste animale foarte periculoase. Nu va lasati fermecati de dragalasenia lor. Se vor transforma in niste mutanti, circotase, rele de gura, cicalitoare, se vor ingrasa si le va creste par pe fata lor cea astazi atit de dulce, sinii le vor cadea si vor face varice. Trebuie sa vedeti in orice fetita, femeia care va deveni nu peste mult timp.

Din pacate insa, statistic vorbind, femeile traiesc mai mult decit barbatii. Asta mai ales fiindca femeile nu se sinucid aproape niciodata. Ele nu sint capabile sa asimileze valoarea, nu stiu ce inseamna curajul, demnitatea, onoarea, discretia, modestia, controlul, fermitatea, munca, suferinta. Femeile nu sufera, ele mimeaza suferinta. De aceea, spre deosebire de barbati, stiu foarte bine sa plinga.

Femeile ar trebui inchise in rezervatii. Ar trebui hranite, ajutate sa se dezvolte, aduse in conditii bune pina la o anumita virsta, ideala procrearii. Pe urma, pe la 40-45 de ani, odata ce si-au terminat menirea, ele ar trebui eutanasiate cu blindete. Orice barbat ar merita sa aiba in patul lui, tot timpul, femei intre 15 -30 de ani. Cele peste 30 ar fi date barbatilor care nu mai pot procrea, ca sa se mai distreze si ei cu ceva. Nici o femeie peste 40 de ani nu merita sa mai traiasca. Ele nu aduc decit nefericire barbatilor lor si ii impiedica sa traiasca linga exemplare tinere ale speciei.

Femeile nu se deosebesc intre ele. Nu conteaza ce alegi, pina la urma tot acolo ajungi. De aceea, n-are nici un rost sa preacurvesti.

8. SA NU FURI

L-am invatat pe fiul meu: sa nu furi. Sa respecti Zidul.

Iata ce spune fiul meu despre Zid: cum iesi din casa, o iei lejer spre centrul Berlinului. Treci pe Unter den Linden, cotesti apoi pe Wilhelmstrasse, revezi locul unde era Cancelaria Reichului. Apoi pina la riul Spree, ajungi la Poarta Brandenburg, iti scoti porttigaretul din lemn de cires, iti aprinzi o tigara si te rezemi de Marea Certitudine: Zidul.

N-am vazut niciodata Zidul. Dar l-am simtit crescind din planul Marshall, din rachetele rusesti in Cuba, din urletele soldatilor americani in Vietnam, din cimpiile rosii ale lui Pol Pot, din invazia Afganistanului. Il aud cum creste noaptea, in timp ce voi dormiti, cum darima Cortina de Fier, trece prin Polonia, strabate Tarile Baltice si Marea Stepa Ruseasca, ajunge in China, Japonia, taie Canada si traverseaza de mai multe ori America de la un capat la altul, intra-n Brazilia si se napusteste apoi in Africa, trece prin Libia, Egipt, Sudan, Tanzania, Mozambic, ajunge pina la Capetown, sare in Australia si din nou da ocol pamintului, arunca in aer Marele Zid Chinezesc, inconjoara India, spulbera Tibetul si inghite lacom Marea Caspica, seaca Marea Neagra si Mediterana, se-ntoarce apoi, cuminte, in inima Berlinului, acopera totul cu moloz, cu pudra fina de oase, din oasele pe care cele 50 de mii de Trummerfrauen, femeile de moloz, le-au strins, femeile Berlinului, acoperite de pudra imprastiata de cele 75 de milioane de metri cubi de moloz amestecat cu praf de oase in Berlinul bombardat.

Nu fura, i-am spus. Si el mi-a zis: nimeni n-o sa mai fure niciodata, tata, fiindca Zidul se inalta de la est la vest, de la nord la sud, dinspre centru inspre margini. Inconjoara vilele celor bogati si cartierele saracilor, desparte scolile portocalii de scolile verzi, bisericile de moschei, e indestructibil, ne-a intrat pina si in singe, unde separa globulele albe de cele rosii. Zidul e vesnic, Zidul nu va muri niciodata, nici voi n-ati fi reusit mai bine, tata! Nimeni n-o sa mai fure, nimic, niciodata!

9. SA NU MINTI

N-am mintit niciodata. Ba mai mult, m-am ingrijit ca si altii sa spuna adevarul. Am creat programe de spus adevarul, unelte stralucitoare si curate de spus adevarul, am creat experti in adevar, compozitori ai acestei muzici divine, doctori ai sufletul inchis in trup. Sufletul, el se dezacordeaza foarte usor, iar menirea lor era sa-l readuca pe calea cea buna.

Iata, acestea sint instrumentele de spus adevarul. Un adevarat artist nu se lasa pɜna nu obtine nota perfecta. Mai intii departatorul pentru gɜtlej, apoi pɜlnia pentru apa calda, extractorul pentru smuls limba, cutitul mecanic pentru sectionat urechea, bisturiul pentru pielea subtire de pe burta si cea fina, albastrie, din interiorul coapselor si-al bratelor, menghina pentru tɜmpla, lingurita pentru ochi, sonda pentru intestinul gros, aspiratorul manual pentru liposuctiune, galetica pentru sɜnge, tavitele pentru organe, cutiutele pentru dinti si clestisoarele pentru maselute, crocodilii si pensetele pentru sfɜrcuri si parul pubian. Sufletul omului se dezacordeaza atɜt de usor, bine macar ca trupul lui rezista si e-atɜt de frumos. Sa ne bucuram impreuna de el, sa gasim impreuna nota perfecta. Sa cautam impreuna adevarul. (Cinta)

Constiinta mea e curata.
Am curatat-o cu sapun, cu pasta de dinti, cu praf de frecat,
cu soda – caustica
Am frecat-o
pina a devenit curata, foarte curata,
s-a albit de la clor
s-a decolorat de la uscatul la soare
s-a subtiat de atita stors.
Constiinta mea, stoarsa,
E atit de curata,
de transparenta,
de stravezie,
incit noaptea
sau dimineata devreme
daca te uiti bine
prin ea poti sa-mi vezi
fata.
Fruntea,
ochii,
nasul,
buza de sus,
buza de jos,
limba,
dintii,
saruta-ma.

10. SA NU POFTESTI LUCRUL ALTUIA

Trage fata de masa incet, in timp ce vorbeste, urcindu-se in acelasi timp pe masa, fara sa dea atentie obiectelor care cad, unul cite unul, cu zgomote specifice.

Ia-ma. Vreau sa ma iei.

Intii s-a dus Roosevelt, in ’45, pe urma Stalin in ‘53, Churchill in ‘65, De Gaulle in ’69, Truman in ‘72, Mao in ‘76, Tito in ‘80. Ieri mi-a murit broasca testoasa. S-a sinucis. Asa ca am avut supa azi, de Ziua Mondiala a Sinuciderii. Ultima supa a lui Rudolf Hess.

Credeti, poate, ca broastele testoase nu se sinucid? Ciinele meu s-a sinucis acum treizeci de ani. Canarul, acum zece ani, iubitul meu boa constrictor acum doua luni. Hamsterul – acum patruzeci si sapte de ani. El a fost primul. Innebunise din cauza zgomotului. Si nici macar nu era al meu. Mi l-a dat un vagabond, in septembrie, 1939, la Varsovia. In plin Blietzkrieg, sub bombe.

Aveam gustul ala metalic in gura. Si in minte o sansoneta frantuzeasca. Stiam ce va urma: Parisul. Si mergeam asa, pur si simplu, numaram pietrele de pavaj si fiiiiuuuu – bum! una pe Biserica Sfintul Ion si padam-padam-padam pe Champs Elysee si du-du-du-

du-du asta-i la Universitate, se darima aripa dinspre Vistula si eu merg spre teatru, fiindca acolo e cartierul general si nu mi-e frica de bombe – fiiiiiuuuu, bum! fiindca sint un bun german si merg mai departe, aproape alerg, nu-i tipenie de om pe strazi, bum-bum-bum si o bucata de acoperis matura strada in spatele meu, asta da! era cit pe ce, dar padam-pam-pam-parampam in zare se vede turnul Eiffel, si mie nu-mi pasa, miroase a cordita si ma cam sufoc de praf, nu mi se mai vad gradele pe uniforma si ma vad intr-o vitrina alb din cap pina-n picioare si intr-o clipa fiiiiiuuuuu – zdrang! buf! vitrina se sparge si un ciob imi trece pe linga ureche, aproape ma lasa fara cap - bum-bum-bum, o iau la picior spre Vistula, pe-acolo e mai multa liniste si prrrrr-prrrrr-prrrrrr-padam-pam-padam, drumul spre Domul Invalizilor trece prin Piata Mare din Varsovia, lumea e a noastra, a noastra, a noastra, a noastra, padam-pam-olala – padam si bum-bum-bum-bzzzzzzzzzzz-bum-prrrrrr-fiiiiuuuuuuu, viata e frumoasa, rien de rien, je ne regrete rien, dansez printre zdrentele din jur, au cazut citeva balcoane cu haine puse la uscat, bum-durumdum – toata lumea la adapost, eu singur printre cirpe si deasupra cerul plin de cacareze care explodeaza bum-bum-bum-bum-bum-ddddddd-bum.

Si sint sigur ca n-o sa patesc nimic, fiindca sint un bun german si cred in Dumnezeu.

Ma opresc sub un portal, sa-mi sterg cizmele. Si, dintr-o data, nu mai aud nimic. Se face liniste ca acasa sub plapuma si ramin doar cu sansoneta zumzaind in cap, padam-padam-padam, si pe urma aud asa, ca din joaca, tipi-tipi-tipi, niste pasi mici, si se opresc si iar incep tip-tip-tip si iar tipi-tipi-tipi- si eu imi scot pistolul si trag piedica si tipi-tipi-tipi-clac! se aude si ma apropii si eu si pasii mei suna sec, clap-clap-clap si tipi-tipi-tipi si clap-clap si tipi. Si padam-padam-padam, rien de rien. Clap.Clap. Clap-clap-clapaclap. Tipi. Tip-tip. Si il vad.

Un cap urias, aproape chel, aproape fara ochi, maxilarul ii atirna plin de singe. Se tiraste pe linga perete si din buzunare ii curge maruntisul. Monede mici, zloti cit niste pietricele. Tipi-tipi-tip. Tip-tip. Un pitic. Tine strins la piept ceva, ca o pasare, care se zbate ingrozitor. Nu mai are bratul drept, nu-mi dau seama daca l-a pierdut acum sau alta data, aluneca fara zgomot prin praf, pe cind monedele alea cad, rapaind ca ploaia, tipi-tip.

Bag pistolul in toc, imi vine sa rid. El ma vede sau nu ma vede, continua sa vina spre mine, asta nu-mi place, e insolent - si se prabuseste asa, ca prin vis, la picioarele mele si vad drumul pe care l-a facut, dinspre biserica spre mine, peste drum, urmele de monezi stralucind prin praf si moloz si o dira lunga de singe. Era o zi frumoasa de toamna, ca-ntr-o sansoneta adevarata.

Si fredonez de-a binelea, bombardamentul s-a oprit, curind incep sirenele, curind strada se va umple de vaiete, padam-padam-padam- je ne regrete rien, rien de rien. Dau sa pasesc peste el, vad hamsterul cum se zbate si intind mina. Piticul zace cu gura larg deschisa, e mort. Din mineca rasare capul soarecelui, dau sa-l prind, el ma musca si aud, ca si cind s-ar fi sfisiat o perdea, avioanele noastre. Sa nu rivnesti bunul altuia, imi zic si imi scutur mina si el o ia la goana prin piata, e sinucidere curata, ii strig, in frantuzeste, e singura limba straina care-mi vine-n minte, viens, ii strig, padam-padam- je ne regrete rien, viens!

I-au zdrobit capul, am vazut dupa aceea. Un sobolan terciuit. Daca nu mi-as fi scuturat mina, poate nu s-ar fi speriat. Daca l-as fi lasat sa ma muste putin, sa simta gustul linistitor al singelui, gustul ala metalic pe care-l simteam si eu, l-am simtit ani de zile, gustul care te face sa te simti puternic, foarte puternic, cel mai puternic... poate n-ar fi alergat asa disperat spre moarte.

L-am impaiat. Si pe el, si pe Kostea, schnauzerul meu pitic, pe Cora, frumoasa mea boa constrictor, pe Lutz, papagalul african. Am mai avut canari, o cioara, un alt hamster. Nici unul nu m-a iubit. Lutz s-a sinucis strangulindu-se in colivie si strigind: porc nazist! Iar eu incercam sa-l salvez: viens, je ne regrete rien, viens!

Cina s-a terminat, acum e timpul sa pleci. Am sa ies cu tine, pur si simplu, asta am sa fac. Ma iei, de data asta ma iei, asa-i? Sint nevinovat, stii doar. Am respectat toate poruncile tale. Te-am iubit. Te-am ascultat. Te-am cautat. Ia-ma.

Nu, stai. O ultima dorinta, oameni ai viitorului, copii care inca nu v-ati nascut, batrini care sinteti acum copii. Ascultati, ticalosilor, voi care traiti pe cind eu am murit, pe mine m-au mincat viermii, eu m-am imputit sub pamint, mie mi-a pleznit burta, matele imi colcaie de gindaci, nu mai sint decit un craniu atirnat de un schelet Va vorbeste un mort, he-he, cum e, invingatorilor?!

TESTAMENTUL

Las copacul din fata ferestrei mele pasarilor care-l locuiesc,
las pestilor apa in care inoata,
las mamelor copiii pe care i-au nascut,
las cerului culorile din apus si rasarit - si noaptea,
las cele citeva stele sa straluceasca mai departe.

Las lumea celor puternici,
o las celor bogati,
o las celor indrazneti,
celor destepti si celor vicleni,
celor care construiesc,
invingatorilor,
voua,
a voastra e lumea
asta
care nu mai e si a mea.

Singura mea vina e
ca am pierdut.
In rest – rien,
je ne regrete rien.

Exit.

HEBLU

"Drepturile de reproducere, adaptare si reprezentare partiala sau totala apartin autoarei"